

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Οικισμό Πετσάλια Βάλτου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Τον οικισμό Πετσάλια Βάλτου της τοπικής κοινότητας Πατιοπούλου, του Δήμου Αμφιλοχίας επισκέφθηκε το Σάββατο 19 Οκτωβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Ο Σεβασμιώτατος προέστη της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό των Αγίων Θεοδώρων και τέλεσε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο συγγενούς του συνταξιούχου Εφημερίου της Ενορίας, π. Ηλία Μανιφάβα.

Κατά το κήρυγμά του ανέφερε, ότι «ήρθαμε σήμερα, εδώ, σε αυτόν τον Ιερό Ναό των Αγίων Θεοδώρων για να τελέσουμε το Μυστήριο της Αναιμάκτου Θυσίας και να προσευχηθούμε για την ανάπαυση της ψυχής του αδελφού μας Θεοδώρου, σαράντα ημέρες μετά το τραγικό δυστύχημα, κατά το οποίο έχασε την ζωή του και βύθισε στο πένθος την οικογένειά του, ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση του πολιού και σεβασμίου Γέροντος, του π. Ηλία».

Στη συνέχεια ανέλυσε το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, λέγοντας τα εξής: « Το Ιερό Ευαγγέλιο διέσωσε ένα από τα πολλά θαύματα που επετέλεσε ο Χριστός στην πόλη της Καπερναούμ. Αυτό όμως το θαύμα διαφοροποιείται σε πολλά σημεία, σε σχέση με τα υπόλοιπα θαύματα του Χριστού.

Το πρώτο είναι, ότι δεν ζητάει να θεραπευθεί ο ασθενής, αλλά ένα άλλο πρόσωπο. Αυτό που γνωρίζουμε για τον ασθενή είναι η ιδιότητά του, ήταν δούλος. Αυτό που πληροφορούμαστε για αυτόν που ζητάει την θεραπεία του δούλου, είναι, ότι ήταν ο «ιδιοκτήτης» του και μάλιστα ήταν ένας Εκατόνταρχος. Ο Εκατόνταρχος ήταν αξιωματικός του Ρωμαϊκού στρατού. Τα χρόνια της ζωής του Χριστού οι Εβραίοι ήταν υπόδουλοι των Ρωμαίων και ήταν φυσικό να υπάρχουν ρωμαϊκά στρατεύματα και στην περιοχή εκείνη. Ένας αξιωματικός, λοιπόν, του ρωμαϊκού στρατού, ένας ειδωλολάτρης αποφασίζει να ζητήσει από τον Χριστό να θεραπεύσει τον δούλο του. Παράξενο γεγονός!

Πρώτα από όλα πώς ένας ειδωλολάτρης παρακαλεί έναν Εβραίο; Και δεύτερον, πώς είναι δυνατόν ένας αξιωματούχος του ρωμαϊκού στρατού να ενδιαφέρεται τόσο πολύ για έναν δούλο, όταν εκείνη την εποχή ο δούλος, είτε άντρας ήταν είτε γυναίκα, υποβιβάζοταν στην κατηγορία ενός πράγματος που εύκολα μπορούσε να το αντικαταστήσει κανείς.

Ας δούμε όμως αυτός ο ειδωλολάτρης αξιωματούχος τί έκρυβε μέσα στην ψυχή του;

Πρώτα απ' όλα είχε συναίσθηση της αμαρτωλότητός του. Γνώριζε ποιός ήταν. Και παρ' όλο που είχε δύναμη και ισχύ που του προσέφερε το αξίωμά του και η θέση του, εντούτοις η συναίσθηση της αμαρτωλότητός του τον οδήγησε στην ταπείνωση. Γι' αυτό και δεν τολμά να ζητήσει κάτι ο ίδιος από τον Χριστό, αλλά το ζητάει με έναν έμμεσο τρόπο. Όταν μάλιστα ο Χριστός είναι καθ' οδόν προς το σπίτι του κάνει κάτι το εκπληκτικό. Στέλνει τους υπηρέτες του να Του πούν να μην έρθει ο ίδιος, διότι δεν είναι ικανός να Τον φιλοξενήσει στο σπίτι του, αλλά από μακριά να επιτελέσει το θαύμα.

Αυτογνωσία, λοιπόν, και ταπείνωση! Ξέρει ποιός είναι και ξέρει και σε Ποιόν απευθύνεται. Ο εκατόνταρχος όμως κάνει και κάτι άλλο εκπληκτικό. Δημόσια αποδεικνύει τα φιλόανθρωπα αισθήματά του. Ήταν μία υπέρβαση για αυτόν τον ρωμαίο αξιωματούχο, να ζητήσει την θεραπεία του δούλου του. Το σύνηθες θα ήταν ή να τον αφήσει να πεθάνει ή να επισπεύσει τον θάνατό του, έτσι ώστε να τον αντικαταστήσει, όπως είχε την δυνατότητα. Όμως, αυτός ο Εκατόνταρχος αποδεικνύει, ότι μέσα στην ψυχή του εκτός από επίγνωση της καταστάσεως του και ταπείνωση είχε και ειλικρινή αγάπη. Και η αγάπη του αυτή δεν περιοριζόταν μόνο στα συγγενικά του πρόσωπα, όπως ίσως περιορίζεται η δική μας αγάπη. Δεν ήταν μία αγάπη συμφεροντολογική και ιδιοτελής, όπως είναι πολλές φορές η αγάπη η δική μας, αλλά στρεφόταν σε κάποιον, που, όπως είπαμε, ανήκε στην κατηγορία ενός εύκολα αναλώσιμου προϊόντος. Βλέπει τον άνθρωπο και όχι τον δούλο. Γι' αυτό και ενδιαφέρεται για την αποκατάσταση της υγείας του.

Τί μεγαλείο αγάπης για έναν άνθρωπο που είχε ζήσει σε ειδωλολατρικά περιβάλλοντα! Η ψυχή του θα έπρεπε να ήταν εγκλωβισμένη στο σκοτάδι κι όμως, τελικά κοινωνεί το φως το αληθινό, που είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Και ενώ, αγαπητοί μου αδελφοί, θα περιμέναμε αυτό το γεγονός να ολοκληρωθεί με την θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου, ο Χριστός πριν από την επιτέλεση του θαύματος προβαίνει σε μια δημόσια ομολογία. Δεν έχω ξαναβρεί τόση πίστη μέσα στο Ισραήλ, λέει. Μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξη των μαθητών Του και την έκπληξη όλων, όσοι ήταν αυτόπτες μάρτυρες αυτού του γεγονότος; Να ομολογεί ο Ιησούς, ότι τέτοια πίστη δεν ξαναβρήκε μέσα στον Ισραήλ και την συνάντησε στην ψυχή ενός ειδωλολάτρη, εθνικού Ρωμαίου».

Συνεχίζοντας, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι βλέπουμε στην ευαγγελική διήγηση να συμβαίνουν δύο πράγματα. «Ο δούλος θεραπεύεται και ο εκατόνταρχος επιδοκιμάζεται και επιβραβεύεται για την πίστη του. Ζήτησε απλώς ένα θαύμα, αλλά έλαβε κάτι μεγαλύτερο, την επιβεβαίωση της πίστης, που τώρα εγκαινιάζει μία νέα εποχή κοινωνίας του με τον Χριστό.

Αδελφοί μου, άραγε έχουμε κατά νου, αν ο Χριστός αυτή τη στιγμή ήταν ενώπιόν μας, με ποιό τρόπο θα επιβράβευε ή θα αξιολογούσε την πίστη μας; Έχουμε αγωνία για την ποιότητα και την ποσότητα της πίστης μας; Και μην πει κανείς, ότι δεν θα συναντήσουμε τον Χριστό. Κάθε μέρα συναντάμε τον Χριστό. Και αυτή την στιγμή όλοι είμαστε ενώπιον του Χριστού, μέσα στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Αδελφοί μου, όλοι θα συναντήσουμε τον Χριστό τελεσίδικα την ώρα του θανάτου μας. Και ο θάνατος του αδελφού μας Θεοδώρου μας δείχνει, ότι δεν γνωρίζουμε ούτε την ώρα, ούτε τον τρόπο, ούτε τον τόπο που θα παραδώσουμε την ψυχή μας στα χέρια του Θεού.

Αυτό που οφείλουμε να κάνουμε είναι να καλλιεργούμε την πίστη μας, να την ενισχύουμε, να την ενδυναμώνουμε, να την προστατεύουμε, διότι η πίστη δεν είναι κάτι δεδομένο. Τώρα είναι δυνατή και μετά από λίγες ώρες μπορεί να γίνει αδύναμη. Σήμερα είναι μεγάλη και αύριο μπορεί να γίνει μικρή. Η πίστη εύκολα μεταβάλλεται σε απιστία. Σκοπός δικός μας θα πρέπει να είναι, να κατοχυρώνουμε και να περιφρουρούμε την πίστη μας, έτσι ώστε να αναγνωρίζει τον μεν Χριστό ως Σωτήρα και Λυτρωτή, τους δε ανθρώπους ως ζωντανές εικόνες του Θεού».

Στην Θεία Λειτουργία συμμετείχαν ιερείς της περιοχής, με επικεφαλής τον Ιεροκήρυκα, Αρχιμ. Θεολόγο Ντούβαλη, καθώς και πλήθος κατοίκων της ευρύτερης κοινότητας που προσήλθαν να τιμήσουν την μνήμη του αδικοχαμένου συντοπίτη τους.

